

býti přísněji než jednání jejího manžela a neplatí tudíž důvod odepření výplaty ani ohledně ní, aniž by bylo zapotřebí zabývat se dále s podmínkami použití Šu 32 poj. zák., odstavec třetí.

Čís. 4919.

Prozatimní opatření povolením odděleného bydlení provede se proti manželi, jenž má dosud společný byt opustiti, podle ustanovení Šu 349 ex. ř.

O útratách exekučního provedení prozatimního opatření platí všeobecné předpisy o útratách exekučního řízení.

(Rozh. ze dne 15. dubna 1925, R II 99/25.)

Žádosti manželky, by jí byla na základě prozatimního opatření povolena exekuce vnuceným vyklizením manžela ze společného bytu, bylo soudem první stolice vyhověno, rekursní soud exekuční návrh zamítl.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu a přikl. vymáhající věřitelce útraty dovolacího rekursu.

Důvody:

Právoplatným prozatimním opatřením ze dne 27. listopadu 1924 povoleno bylo žalobkyni po dobu jejího sporu s manželem o rozvod podle Šu 382 čís. 8 ex. ř. oddělené bydliště a bylo žalovanému nařízeno, by společný byt opustil. Toto prozatimní opatření jest soudním usnesením a titulem exekučním po rozumu Šu 1 čís. 1 ex. ř. V usnesení tom nebyla ovšem určena lhůta, do které žalovaný měl společný byt opustiti (§ 7 ex. ř.), ale z tohoto důvodu povinná strana povolení exekuce nenapadla, takže ve skutečnosti pravomocí usnesení nastala také jeho vykonatelnost. Účelem shora uvedeného prozatimního opatření bylo, poskytnouti ohrožené straně bydliště oddělené od strany ohrožující a znemožniti této vstup do bytu strany ohrožené. Když tedy žalovaný přes právoplatný soudní příkaz dobrovolně společného bytu neopustil, bylo právem podle návrhu žalobkyně povoleno jeho vnucené vyklizení ze společného bytu a byla právem exekuce provedena také odstraněním jeho svršků. Nelze souhlasiti s názorem rekursního soudu, že prý prozatimní opatření týkalo se pouze osoby žalovaného a nikoli jeho svršků a že odstranění osoby žalovaného ze společného bytu mohlo by býti provedeno jen podle předpisů §§ 354 a 402 ex. ř. Má-li býti vynuceno oddělené bydliště manželů, nelze toto vynucení provésti jinak, než že onen manžel, který má opustiti společný byt a který tak neučiní dobrovolně, bude vyklizen z bytu podle Šu 349 ex. ř. i se svými svršky. Jinak by mu byl zavdáván podnět, aby k vůli užívání svých svršků vždy znova do společného bytu se vracel, čemuž prozatimním opatřením právě mělo býti zabráněno. Kdyby se prozatimní opatření týkalo jen osoby žalovaného, jak rekursní soud míní, nebylo by lze ani posouditi, které jeho svršky jako pro něho k oddělenému bydlišti nutné, mimo oděv, jež má na sobě, bylo by spolu vykliditi. Exekuční prostředek Šu 354 ex. ř. nejen na tento případ se ne-

hodí, nýbrž byl by také zcela neúčelným, kdyby povinný měl býti na př. vazbou nucen k opuštění bytu a kdyby za tím účelem byl do vazby vzat, takže by ani neměl možnosti — jsa ve vazbě — byt opustiti, kdežto účelu exekuce může býti docíleno jednoduše tím, že povinný odstraní se z bytu nikoli do vazby, nýbrž na svobodu. Bylo tedy rozhodnouti, jak se stalo. Útraty úspěšného dovolacího rekursu bylo vymáhající straně proti povinné straně podle §§ 41 a 50 c. ř. s. a Šu 78 ex. ř. přiknouti, neboť předpis Šu 393 ex. ř. týká se jen útrat povolení a výkonu prozatimního opatření, tedy útrat vzešlých v řízení o prozatimní opatření, nikoli útrat, které vzešly teprve exekucním provedením. V tom směru platí všeobecné předpisy o útratách exekucního řízení podle §§ 74 a 78 ex. ř. a §§ 41 a 50 c. ř. s.

Čís. 4920.

Mezinárodní doprava železniční.

Nebyla-li při mezinárodní dopravě zboží určena v nákladním listu přepravní cesta, jest na dráze, by volila cestu pro odesílatele nejúčelnější ve smyslu čl. 6 mezinárodní úmluvy; čl. 11 téže úmluvy nelze tu použiti.

(Rozh. ze dne 15. dubna 1925, Rv II 126/25.)

Vagonové zásilky citronů z Palerma byly dopraveny do tuzemska (Břeclavi) z Trbíže po tratích rakouských spolkových drah. Tvrdíc, že zboží mělo býti dopraveno po nejlevnější cestě z Trbíže přes Leoben a odtud po trati Jižní dráhy, domáhala se příjemce na československém eráru vrácení toho, oč vzhledem k delší trati více zaplatila na dovozném. Procesní soud první stolice žalobu zamítl, odvolací soud uznal podle žaloby.

Nejvyšší soud obnovil rozsudek prvního soudu.

Důvody:

Dovolání, podanému podle Šu 503 čís. 4 c. ř. s. pro nesprávné právní posouzení rozepře nelze odepřítí úspěchu. První soud uznal žalobní nárok na vrácení části dovozného, o kterou by byla přeprava levnější, kdyby zásilka byla bývala na rakouském území dopravena přes Leoben a Vídeň částečně Jižní dráhou, než když byla dopravena bez překartování na Jižní dráhu z Tarvisu do Břeclavi výhradně po spolkových státních drahách, zamítl však přece žalobu, poněvadž nebylo žalováno na vrácení přeplatku v rakouských korunách, nýbrž na placení v korunách československých. Odvolací soud zabýval se na odvolání žalující firmy pouze spornou otázkou měnovou, vyhověl však žalobě a dal tím na jevo, že s právním posouzením prvního soudu ve věci samé souhlasí. Žalovaná strana vytýká tomuto posouzení právem mylnost. Vůz citronů byl podán k železniční přepravě v Palermu do Brna nákladním listem pro mezinárodní dopravu. Pro přepravu platily proto, jak není ostatně mezi stranami vůbec sporno, a také oba znalci souhlasně potvrdili, předpisy mezi-